

Inderligt, varmt (ikke for langsomt)

Un - der-li - ge Af - ten-luf - te! hvor-hen vin - ke I min Hu?

5

Mil - de, lu - ne Blom - ster-duf - te! sig, hvor - hen I bøl - ge nu.

9

Gaar I o - ver hvi-den Strand til mit elsk - te Fø - de-land? vil I der med

14

e - ders Bøl - ger tol - ke, hvad mit Hjer-te døl - - ger?

1. Underlige Aftenluft!
 hvorhen vinke I min Hu?
 Milde, lune Blomsterdufte!
 sig, hvorhen I bølge nu.
 Gaar I over hviden Strand
 til mit elskte Fødeland?
 vil I der med eders Bølger
 tolke, hvad mit Hjerte dølger?
2. Matte Sol! bag Bjergets Stene
 luerød du daler ned;
 og nu sidder jeg alene
 i min dunkle Ensomhed.
 Hjemme var der intet Fjeld;
 ak, saa er jeg ude vel?
 skal i Nat ej barnligt blunde
 i min Herthas grønne Lunde.
3. Norges Søn! jeg vel kan mindes,
 du har sagt med smeltet Bryst,
 at i Hjemmet ene findes
 Rolighedens stille Lyst.
 Schweizer, som paa Klippen bor!
 du har talt de samme Ord.
 Selsom Længsel drev med Vælde
 Eder til de vante Fjelde.
4. Tror I da, kun Klippen ene
 præger sig i Hjertet ind?
 Ak, fra disse nøgne Stene
 vender sig mit bange Sind.
 Synger Granens, Fyrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som mat sig krummer,
 dysser ej min Sjæl i Slummer.
5. Hjemme rinder ingen Floder
 i en sid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 taarner sig, det sølvblaa Hav,
 slynger sig med venlig Arm
 om sin Datters fulde Barm,
 og ved Blomsten sig forlyster
 paa de unge, trinde Bryster.
6. Stille! stille! hisset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 sødt en Mø ved Cithren synger
 i den tause, lune Nat.
 Hvilke Toner! milde Lyst,
 hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 mens hun dog saa venligt kvæder?
7. Det er ej den danske Tunge,
 det er ej de vante Ord,
 ikke dem, jeg hørte sjunge,
 hvor ved Hytten Træet gror.
 Bedre er de vel maaske,
 ak, men det er ikke de!
 Bedre tror jeg vist, hun kvæder;
 men – tilgiver, at jeg græder!
8. Tager ej min Sang for andet
 end et ufrivilligt Suk!
 Længselsfuldt heniler Vandet,
 Aftenen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 sad jeg i min kjære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 det var Aarsag i min Klage.

9. Tidlig misted jeg min Moder,
 o, det gjorde mig saa vè!
 Danmark er min anden Moder,
 skal jeg mèt min Moder se?
 Livet er saa svagt og kort,
 Skjæbnen vinker længer bort.
 Skal jeg med den sidste Varme
 trykke mig i hendes Arme?

Adam Oehlenschläger